

Arrest

nr. 180 718 van 13 januari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 11 januari 2017 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 januari 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), op dezelfde dag aan de verzoekster ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van Mr. P. DE WOLF, die loco Mr. J. WOLSEY verschijnt voor de verzoekende partij en van Mr. S. BOUMAHDJ, die loco Mr. E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekster, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, komt op 29 oktober 2016 België binnen en vraagt op 21 november 2016 asiel aan.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat door de Poolse autoriteiten op 20 oktober 2016 aan de verzoekster een visum type C (kort verblijf) werd afgegeven. Op 6 december 2016 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Poolse overheden die op 30 december 2016 in toepassing van artikel 12.4 van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin III-verordening) instemmen met het verzoek om terugname.

Op 5 januari 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoekster op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾:

“(…)

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 12(4) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 21.11.2016 asiel in België. Wat haar identiteits- of reisdocumenten betreft, legde de betrokkene haar binnenlands paspoort, paspoort, geboorteakte, weduwekaart, pensioenboekje, universitair diploma, perskaart, werkboekje, journalistenkaart, kaart van Charity for Children en lidkaart van de staatsradio en -televisie voor.

Raadpleging van de visa-databank toonde aan dat de betrokkene een Schengen-visum type C aanvraag bij de Poolse consulaire diensten in Kaliningrad (Russische Federatie) en dat dit visum afgeleverd werd op 20.10.2016, geldig van 28.10.2016 tot 11.11.2016.

De betrokkene, staatsburger van de Russische Federatie, werd gehoord op 29.11.2016 en verklaarde dat ze de Russische Federatie op 28.10.2016 verliet om het grondgebied van de Lidstaten in Polen op 29.10.2016 op legale wijze te betreden. Ze gaf aan dat ze Polen onmiddellijk verliet om met de auto via Duitsland naar België door te reizen. In België diende de betrokkene op 21.11.2016 een asielaanvraag in.

Op 06.12.2016 werd een overnameverzoek gericht aan de Poolse instanties die op 30.12.2016 met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor overname van de betrokkene.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot asiel te vragen in België en of zij met betrekking tot omstandigheden van opvang of behandeling redenen heeft, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene verklaarde dat ze voor België koos omdat haar enige nog levende zoon er woont. Gevraagd naar bezwaren tegen een mogelijke overdracht aan Polen, gaf de betrokkene aan dat ze geen asiel heeft aangevraagd in Polen en ze ook niet van plan was er te blijven. Ze verklaarde bovendien bij haar zoon te willen blijven.

Wat de door de betrokkene geuite wens in België asiel te kunnen vragen betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene verklaarde, zoals vermeld, een in België verblijvende zoon te hebben. Raadpleging van onze gegevensdatabank toonde aan dat de zoon van de betrokkene effectief in België verblijft. Hij diende op 31.07.2008 een asielaanvraag in en op 30.01.2009 werd hij door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het statuut van erkend vluchteling toegekend.

Betreffende de aanwezigheid van de zoon van de betrokkene, wensen we er op te wijzen dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende zoon van de betrokkene kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 - de artikels 16(1), 17(1) en 17(2)- merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen.

We merken vooreerst op dat we niet in het bezit gesteld zijn van een dergelijke schriftelijke verklaring.

We merken bovendien op dat de betrokkene, wat haar gezondheidstoestand betreft, verklaarde enkel een probleem te hebben met haar linkerknie sinds ze in 2000 een auto-ongeval had. We benadrukken dat de betrokkene tijdens de duur van haar asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Polen zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Italië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. We verwijzen dienaangaande ook naar het rapport over Polen, opgesteld door medewerkers van de Poolse NGO Helsinki Foundation for Human Rights en uitgegeven in het kader van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Karolina Rusilowicz, Maja Tobiasz en Ewa Ostazewska, "Asylum Information Database - National Country Report - Poland", up-to-date tot 13 november 2015; hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier), waarin benadrukt wordt dat asielzoekers in Polen toegang hebben tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Poolse staatsburgers. Gezondheidszorg wordt verstrekt via medische posten in de opvangcentra en asielzoekers kunnen terecht bij instellingen, die werden gecontracteerd door het Centraal Klinisch Hospitaal en waarmee het Bureau voor Vreemdelingen een overeenkomst afsloot betreffende de verlening van medische zorgen aan asielzoekers ("Access to health care for asylum seekers is guaranteed in the national legislation to the same extent as for Polish nationals, who have health insurance. Health care for asylum seekers is publicly funded. Basic health care is organised in medical offices within each of the reception centres. Moreover, asylum seekers can benefit from medical assistance granted in institutions contracted by the Central Clinical Hospital of the Ministry of Interior, with whom the Office for Foreigners has signed an agreement to coordinate medical care for asylum seekers", pagina 60).

We benadrukken daarnaast dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen haar zoon en haar zou bestaan en dat de zoon van de betrokkene in staat is voor de betrokkene te zorgen. We merken namelijk op dat de betrokkene, gevraagd naar haar eigen bestaansmiddelen, aangaf die niet zelf te hebben, maar bij haar zoon te zullen intrekken. Ze gaf aan dat haar zoon voor haar zou betalen, maar verklaarde dat hij geen werk heeft en afhankelijk is van OCMW-steun. Het loutere feit dat de betrokkene inwoont bij haar zoon en niet in het reguliere opvangsysteem resideert, is op zich bovendien onvoldoende om een relatie van daadwerkelijke afhankelijkheid aan te tonen. Verder merken we op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in haar uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan.

Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij door een overdracht aan Polen een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor geen gewag maakte van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Polen die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene gaf, zoals vermeld, aan bezwaar te hebben tegen een mogelijke overdracht aan Polen omdat - los van de aanwezigheid haar zoon - ze in Polen geen asielaanvraag indiende en niet van plan was om er te blijven.

Dienaangaande merken we op dat de Belgische autoriteiten geenszins ontkennen dat de betrokkene geen asielaanvraag indiende in Polen, maar dat het indienen van een asielaanvraag in het licht van Verordening 604/2013 niet het enige criterium is in het bepalen van de verantwoordelijke Lidstaat. Zoals reeds vermeld, was de betrokkene in het bezit van een Schengen-visum type C, afgeleverd door de Poolse consulaire diensten en was dit visum op het moment van haar asielaanvraag minder dan 6 maanden verlopen. Overeenkomstig artikel 12(4) zijn de Poolse autoriteiten derhalve de verantwoordelijke Lidstaat en is het feit dat de betrokkene geen asielaanvraag indiende, noch de intentie had in Polen te blijven, irrelevant in het bepalen van de verantwoordelijke Lidstaat: "Wanneer de verzoeker slechts houder is van één of meer verblijfstitels die minder dan twee jaar zijn verlopen of van één of meer visa die minder dan zes maanden zijn verlopen en die hem daadwerkelijk toegang hebben verschaft tot het grondgebied van een lidstaat, zijn de leden 1, 2 en 3 van toepassing zolang de verzoeker het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten".

We benadrukken dat Polen de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Polen het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Bovendien stemde Polen op 30.12.2016 met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013 in met de behandeling van de door de betrokkene in België ingediende asielaanvraag. De betrokkene zal na overdracht in Polen een asielaanvraag kunnen indienen en deze aanvraag zal door de Poolse instanties op zijn merites worden beoordeeld. Polen kent net als België de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Verder kent Polen onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

We verwijzen ook naar het AIDA-rapport over Polen waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat aan Polen overgedragen asielzoekers toegang hebben tot de asielprocedure indien ze dat wensen ("There is no information on obstacles in accessing the asylum procedure by the Dublin returnees", AIDA-rapport, pagina 24 en "In a situation where an asylum seeker is transferred to Poland the Head of the Office of Foreigners lifts the previous decision of discontinuation of the proceedings and decides on its renewal", pagina 25). Er zijn derhalve ons inzien geen redenen om te besluiten dat de betrokkene geen toegang zal krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en dat zij niet de aan haar hoedanigheid van asielzoeker verbonden en door de wet voorziene bijstand en opvang zal krijgen. In het reeds boven geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat asielzoekers het voorwerp kunnen zijn van detentie, maar dan enkel onder de door de wet bepaalde voorwaarden. Zo kan een asielzoeker in detentie worden geplaatst indien deze een bedreiging vormt voor de veiligheid, gezondheid of het leven van andere in een opvangcentrum verblijvende personen. Het AIDA-rapport stelt expliciet dat er geen sprake is van systematische detentie van asielzoekers (pagina 62, alinea 1). Het loutere feit dat de Poolse wetgeving onder bepaalde voorwaarden de detentie van asielzoekers toelaat impliceert niet dat de betrokkene na overdracht aan Polen vanzelfsprekend in detentie zal worden geplaatst. Asielzoekers hebben recht op opvang en bijstand (AIDA-rapport, pagina 43, alinea 1 en 2). Het rapport maakt geen melding van ernstige tekortkomingen op het vlak van de opvang en huisvesting van asielzoekers. We zijn dan ook van oordeel dat er geen reden is om te besluiten dat de Poolse opvangstructuren gekenmerkt worden door structurele en ernstige tekortkomingen.

Verder zijn we van oordeel dat het wijzen op het loutere feit dat in Polen, net zoals in andere lidstaten, opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van de opvang en behandeling van asielzoekers niet zwaarwichtig genoeg zijn om tot het besluit te komen dat personen, die aan Polen worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, per definitie een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM.

De Poolse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat zij door een overdracht aan Polen een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten moet worden besloten dat er geen basis is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene door de Belgische instanties op grond van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, met de toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(4) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽³⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Poolse autoriteiten ⁽⁴⁾.

(...)"

1.2. Op 5 januari 2017 wordt ten aanzien van de verzoekster tevens een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats genomen.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

Artikel 39/57, § 1, laatste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) bepaalt:

"De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen".

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bedoelde vordering.

Te dezen werd de bestreden beslissing op 5 januari 2017 aan de verzoekster ter kennis gebracht. Bijgevolg beschikte zij met ingang van 6 januari 2017 en in toepassing van de artikelen 39/82, § 4, tweede lid, *iuncto* artikel 39/57, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet over een termijn van *in casu* tien dagen om een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen.

De onderhavige vordering is bijgevolg tijdig ingediend en derhalve ontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekster zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3.2, 16 en 17 van de Dublin III-verordening *iuncto* artikel 8 van het EVRM, van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens wordt een manifeste appreciatiefout opgeworpen.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“EN CE QUE la décision attaquée est motivée par les éléments suivants :

- La Belgique n'est pas responsable du traitement de la demande d'asile de la requérante ;, lequel incombe à la Pologne ;
- Le fils de la requérante, qui a été reconnu réfugié en Belgique et y réside légalement, ne peut être considéré comme un membre de la famille au sens de l'article 2 g) du Règlement Dublin ;
- L'article 16 dudit Règlement n'est applicable car le dossier administratif ne contient pas de déclaration écrite par laquelle le fils de la requérante souhaite que sa mère reste en Belgique ;
- La requérante n'a déposé aucune attestation médicale ;
- La requérante n'a pas démontré qu'existait entre elle et son fils une relation de dépendance ni que son fils avait la capacité de la prendre en charge ;
- Même s'il subvient aux besoins de la requérante, son fils bénéficierait lui-même du soutien du CPAS ;
- Le fait que la requérante ne réside pas dans un centre d'accueil mais chez son fils serait insuffisant pour démontrer l'existence d'une relation de dépendance effective ;
- Des éléments objectifs, tels que par exemple des attestations médicales, n'ont pas été produits par la requérante ;

ALORS QUE l'article 16 du Règlement Dublin III dispose que

1. Lorsque, du fait d'une grossesse, d'un enfant nouveau-né, d'une maladie grave, d'un handicap grave ou de la vieillesse, le demandeur est dépendant de l'assistance de son enfant, de ses frères ou sœurs, ou de son père ou de sa mère résidant légalement dans un des États membres, ou lorsque son enfant, son frère ou sa sœur, ou son père ou sa mère, qui réside légalement dans un État membre est dépendant de l'assistance du demandeur, les États membres laissent généralement ensemble ou rapprochent le demandeur et cet enfant, ce frère ou cette sœur, ou ce père ou cette mère, à condition que les liens familiaux aient existé dans le pays d'origine, que l'enfant, le frère ou la sœur, ou le père ou la mère ou le demandeur soit capable de prendre soin de la personne à charge et que les personnes concernées en aient exprimé le souhait par écrit.
2. Lorsque l'enfant, le frère ou la sœur, ou le père ou la mère visé au paragraphe 1 réside légalement dans un État membre autre que celui où se trouve le demandeur, l'État membre responsable est celui dans lequel l'enfant, le frère ou la sœur, ou le père ou la mère réside légalement, à moins que l'état de santé du demandeur ne l'empêche pendant un temps assez long de se rendre dans cet État membre. Dans un tel cas, l'État membre responsable est celui dans lequel le demandeur se trouve. Cet État membre n'est pas soumis à l'obligation de faire venir l'enfant, le frère ou la sœur, ou le père ou la mère sur son territoire.
3. La Commission est habilitée à adopter des actes délégués en conformité avec l'article 45 en ce qui concerne les éléments à prendre en considération pour évaluer le lien de dépendance, les critères permettant d'établir l'existence de liens familiaux avérés, les critères permettant d'évaluer la capacité de la personne concernée à prendre soin de la personne à charge et les éléments à prendre en considération pour évaluer l'incapacité du demandeur à se déplacer pendant un temps assez long.
4. La Commission établit, par voie d'actes d'exécution, les conditions uniformes pour la consultation et l'échange d'informations entre les États membres. Ces actes d'exécution sont adoptés en conformité avec la procédure d'examen visée à l'article 44, paragraphe 2. ;

Qu'un Etat membre ne saurait déroger à l'obligation de laisser ensemble les personnes concernées que si une telle dérogation est justifiée en raison de l'existence d'une situation exceptionnelle (cf. Cour de justice de l'Union européenne (CJUE), arrêt du 6 novembre 2012, K. c. Nundesasyl-amt, C-245/11, par. 46) ;

Qu'en outre, l'article 17 dudit Règlement (clause de souveraineté) prévoit que chaque État membre peut décider d'examiner une demande de protection internationale qui lui est présentée par un ressortissant de pays tiers ou un apatride, même si cet examen ne lui incombe pas en vertu des critères fixés dans le présent règlement ; que cette disposition doit être lue en combinaison avec l'article 8 de la CEDH protégeant le droit au respect de sa vie privée et familiale et le principe de l'unité familiale ;

Que la requérante est dépendante de l'assistance de son fils, reconnu réfugié en Belgique, chez qui elle réside (pièce 6) ; qu'elle est une personne âgée (elle a 63 ans) ; qu'elle est veuve et que Monsieur D. I. (...) est son unique fils, son autre fils étant décédé dans des circonstances malheureuses ; qu'enfin, elle souffre de divers problèmes de santé et notamment d'un problème au genou gauche ; autant d'éléments que la requérante a spontanément évoqués lors de son interview Dublin ;

Que le lien de filiation entre la requérante et son fils sont établis et nullement remis en cause ;

Que lesdits problèmes médicaux sont attestés à ce stade de la procédure par deux attestations médicales des 12 et 19 décembre 2016 (pièces 7 et 8) ; que le Dr. P. D. (...), chirurgien orthopédique, confirme une chondropathie sévère fémoro-tibiale interne et est d'avis de se diriger vers l'implantation d'une prothèse totale du genou (pièce 8). Un traitement antalgique est proposé. Le cardiologue, pour sa part, préconise un traitement antihypertenseur (pièce 7).

Qu'il est nécessaire de s'assurer que les autorités polonaises aient été informés de ces problèmes médicaux préalablement à l'acceptation de la requête aux fins de prise en charge ;

Qu'il est en outre permis de douter, au vu des pièces médicales, de ce que la requérante puisse en l'état se rendre en Pologne ;

Que la vieillesse de la requérante est un élément objectif et non contestable ;

Qu'il en est de même de son état de veuve , facteur de vulnérabilité supplémentaire ;

Qu'il n'est pas davantage contesté que Monsieur D. I. (...) est son fils unique et qu'il constitue par voie de conséquence sa seule famille ; que l'un et l'autre ont affirmé leur volonté de rester ensemble, en raison de la nécessité du soutien dont la requérante bénéficie (cf. l'interview Dublin et la pièce 4) ;

Qu'il est également acquis que la requérante a, dès son arrivée en Belgique, été accueillie par son fils et qu'elle vit avec lui ; que l'inscription de la requérante à l'adresse de son fils a d'ailleurs été acceptée en date du 30 novembre 2016 (pièce 6), élément objectif s'il en est ;

Qu'il résulte de l'ensemble de ces éléments que du fait de son état de santé, de son état de veuve et de sa vieillesse, la requérante est dépendante de l'assistance de son fils, qui réside légalement en Belgique ; que la préexistence des liens familiaux dans le pays d'origine n'est pas remise en cause par la partie adverse ; qu'en effet, avant de venir en Belgique en 2008, son fils vivait déjà avec elle ; qu'il n'est pas davantage contesté que le requérant a bien pris sa maman en charge dès son arrivée en Belgique ; et que, enfin, le fils de la requérante exprime par écrit son souhait que sa mère reste avec lui et voit sa procédure d'asile traitée par la Belgique (pièce 4) ;

Que dans ces conditions, l'Etat belge doit en vertu de l'article 16 du Règlement Dublin II laisser la requérante et son fils ensemble ou tenter de les rapprocher dans la mesure du possible ;

Que la partie adverse fait état de la circonstance que le fils de la requérante bénéficie de l'aide du CPAS et en conclut qu'elle ne serait pas capable de prendre soin de la requérante ;

Que le fait de bénéficier de l'aide d'un CPAS n'exclut pas la capacité de prendre soin de la personne à charge, condition expressément inscrite à l'article 16 dudit Règlement, et partant l'existence d'un lien de dépendance au sens de cette disposition réglementaire (voyez par analogie Tribunal administratif fédéral suisse, arrêt du 12 novembre 2014, p. 11 (pièce 9)) ;

Que le fils de la requérante est capable de prendre soin de sa mère, ce qu'il a fait d'ailleurs dès son arrivée en Belgique, nonobstant le fait qu'il n'a pas de travail et qu'il est aidé financièrement par un CPAS, des facteurs socioculturels, médicaux, matériels et affectifs pouvant être pris en compte dans l'appréciation de l'existence d'un lien de dépendance au sens de l'article 16 du Règlement Dublin III ;

Que l'on précisera surabondamment que, à son arrivée en Belgique, la requérante n'a pas demandé à bénéficier de l'aide matérielle de FEDASIL, préférant vivre chez et à charge de son fils ;

Que force est de constater qu'aucune situation exceptionnelle (telle que par exemple l'existence de troubles à l'ordre public) ne justifie qu'on sépare la requérante de son fils (CCE, n° 118.653, 10 février 2014) ;

Qu'il apparaît prima facie que la partie adverse a donc fait une appréciation manifestement déraisonnable de la notion de dépendance visée à l'article 16 du Règlement Dublin ; que l'acte attaqué méconnaît cette disposition ainsi que l'article 17 dudit Règlement lu en combinaison avec l'article 8 de la CEDH ;

Que l'acte attaqué méconnaît également l'obligation de motivation formelle des actes administratifs au sens des articles 2 et 3 de loi précitée du 29 juillet 1991 et de l'article 62 de la loi précitée du 15 décembre 1980 ;

Que la partie adverse n'a pas examiné avec soin et minutie les conséquences d'un transfert de la requérante vers la Pologne, violant ainsi le principe général de bonne administration en ce qu'il se décline en une obligation de soin, de minutie, et une obligation de prendre une décision en tenant compte de tous les éléments du dossier ;

Qu'il ressort clairement de toutes ces analyses que, en l'espèce, le moyen est sérieux et qu'il faut procéder à la suspension de la décision attaquée ;"

3.3.2.2.1. Artikel 16 van de Dublin III-verordening bepaalt het volgende:

*"1. Wanneer, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd, een verzoeker afhankelijk is van de hulp van zijn kind, broer of zus of ouder dat of die wettig verblijft in een van de lidstaten, of het kind, de broer of zus, of de ouder van de verzoeker dat of die wettig verblijft in een van de lidstaten afhankelijk is van de hulp van de verzoeker, zorgen de lidstaten er normaliter voor dat de verzoeker kan blijven bij of wordt verenigd met dat kind, die broer of zus, of die ouder, op voorwaarde dat er in het land van herkomst familiebanden bestonden, het kind, de broer of zus, of de ouder of de verzoeker in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen.
(...)"*

Te dezen laat de verzoekster gelden dat zij, gezien haar ouderdom – zij is bijna 63 jaar –, het feit dat zij weduwe is, en haar gezondheidsproblemen, afhankelijk is van de steun van haar enige zoon, die erkend is als vluchteling en in België verblijft.

Uit het bepaalde in artikel 16.1 van de Dublin III-verordening volgt evenwel dat als voorwaarde opdat de verwerende partij ervoor zou zorgen dat de verzoekster bij haar zoon, van wie zij beweert afhankelijk te zijn, kan blijven, (onder meer) wordt gesteld dat zij en haar zoon schriftelijk hebben verklaard dat zij wensen dat de zoon voor haar zou zorgen.

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent opgemerkt dat de diensten van de verwerende partij *"niet in het bezit gesteld zijn van een dergelijke schriftelijke verklaring"*. De verzoekster werpt hiertegen op dat haar zoon schriftelijk de wens heeft uitgedrukt dat zijn moeder bij hem verblijft en dat haar asielpprocedure in België behandeld wordt en zij verwijst hierbij naar een schrijven van haar zoon van 6 januari 2017, dat zij toevoegt aan haar verzoekschrift (zie stukkenbundel verzoekster, stuk 4). Zij gaat er evenwel aan voorbij dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekster het schrijven van haar zoon van 6 januari 2017 (zie stukkenbundel verzoekster, stuk 4) niet heeft voorgelegd aan het bestuur, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Aldus maakt de verzoekster niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens heeft vastgesteld dat *"we niet in het bezit gesteld zijn van een dergelijke schriftelijke verklaring"*.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat de verzoekster, met betrekking tot haar gezondheidstoestand *"verklaarde enkel een probleem te hebben met haar linkerknie sinds ze in 2000 een auto-ongeval had"*, doch dat zij *"tijdens de duur van haar asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Polen zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest"* en dat er *"tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Italië (sic) niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen"*, waarbij wordt verwezen naar het rapport over Polen, opgesteld door medewerkers van de Poolse NGO Helsinki Foundation for Human Rights en uitgegeven in het kader van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde

project "Asylum Information Database" (Karolina Rusilowicz, Maja Tobiasz en Ewa Ostazewska, "Asylum Information Database - National Country Report – Poland", up-to-date tot 13 november 2015).

De verzoekster betwist deze motieven niet, doch zij voegt bij haar verzoekschrift twee niet ondertekende medisch attesten van respectievelijk 12 december 2016 en 19 december 2016 (zie stukkenbundel verzoekster, stukken 7 en 8). Uit deze attesten blijkt op het eerste gezicht dat een bloeddrukverlagende behandeling wordt voorgesteld, evenals een implantatie van een knieprothese en een behandeling met pijnstillers. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekster deze attesten heeft voorgelegd aan het bestuur, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Bovendien kan in deze niet-ondertekende attesten op het eerste gezicht niet worden gelezen dat de verzoekster omwille van een ernstige ziekte afhankelijk zou zijn van de hulp van haar in België verblijvende enige zoon. Van enige nood aan mantelzorg of iets dergelijks is in de attesten immers nergens sprake.

Voorts wordt in de bestreden beslissing nog benadrukt dat *"dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen haar zoon en haar zou bestaan en dat de zoon van de betrokkene in staat is voor de betrokkene te zorgen"*, waarbij wordt opgemerkt dat de verzoekster aangaf dat zij geen eigen bestaansmiddelen heeft en dat haar zoon geen werk heeft en afhankelijk is van ocmw-steun. De verzoekster betwist niet dat haar zoon afhankelijk is van ocmw-steun, doch werpt op dat het ontvangen van ocmw-steun niet uitsluit dat haar zoon in staat is om voor haar te zorgen, waarbij zij tevens verwijst naar een arrest van het Federaal Administratief Tribunaal te Zwitserland. Hierbij dient vooreerst in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien wordt de verzoekster, aangezien haar zoon zelf afhankelijk is van het Belgische sociale bijstandstelsel, zelfs als zij financieel mede dankzij de door hem ontvangen ocmw-steun onderhouden zou kunnen worden, *de facto* door het Belgische sociale bijstandstelsel onderhouden, zodat zij niet aannemelijk maakt dat de hierboven aangehaalde motivering van de bestreden beslissing gesteund is op onjuiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk is. Hierbij kan er overigens nog op worden gewezen dat uit de eigen verklaringen van de zoon van de verzoekster van 6 januari 2017 (zie stukkenbundel verzoekster, stuk 4) blijkt dat deze zelf heeft aangegeven dat hij op financieel vlak niet in staat was om geld op te sturen naar zijn moeder omdat hij zelf behoeftig was en actueel afhankelijk is van het ocmw.

Ten slotte wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat *"(h)et loutere feit dat de betrokkene inwoont bij haar zoon en niet in het reguliere opvangsysteem resideert, (...) op zich bovendien onvoldoende (is) om een relatie van daadwerkelijke afhankelijkheid aan te tonen"*.

Voor zover de verzoekster nog zou voorhouden dat zij omwille van haar hoge leeftijd – ze is bijna 63 jaar – afhankelijk zou zijn van haar zoon, beperkt ze zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs.

Gelet op het voorgaande maakt de verzoekster *prima facie* niet aannemelijk dat zij om medische of financiële redenen afhankelijk is van haar in België verblijvende enige zoon, laat staan dat zij aantoont om een van de in artikel 16.1 van de Dublin III-verordening genoemde redenen van hem afhankelijk te zijn. De omstandigheid dat zij weduwe is, doet hieraan geen afbreuk. Met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen kan er immers op worden gewezen dat de verzoekster van medio 2008 tot eind 2016 zonder haar zoon als weduwe in Rusland heeft gewoond en zich blijkbaar gedurende die periode altijd heeft weten te redden. Bovendien werd haar op 20 oktober 2016 door de Poolse autoriteiten een visum type C (kort verblijf) afgegeven, wat er niet meteen op wijst dat zij op dat ogenblik de steun van haar enige zoon nodig had, temeer nu nergens uit de stukken van het administratief dossier blijkt – en ook niet wordt aangevoerd – dat zij eerst gepoogd heeft om een visum voor België te bekomen met het oog op een gezinshereniging met haar zoon. Ten slotte kan er nog op worden gewezen dat de verzoekster er, ondanks haar medische en financiële problemen en haar ouderdom, in geslaagd is om zonder de hulp van haar zoon naar België te komen, wat doet blijken van een zekere zelfredzaamheid.

Een schending van artikel 16.1 van de Dublin III-verordening wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

3.3.2.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer de verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, refereert de verzoekster naar de band die ze zou hebben met haar enige zoon, die erkend is als vluchteling en in België verblijft, om daaruit af te leiden dat er sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het evenwel anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen *“ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux”* (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden).

Gelet op hetgeen *supra*, onder punt 3.3.2.2.1., werd uiteengezet, blijkt op het eerste gezicht niet dat de verzoekster bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen haarzelf en haar in België verblijvende enige zoon heeft aangetoond. Dergelijke elementen blijken evenmin uit de stukken van het administratief dossier. Bijgevolg toont de verzoekster het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM op het eerste gezicht niet aan.

Ten overvloede wordt er nog op gewezen dat *in casu* niet wordt betwist dat het een eerste toegang tot het Rijk betreft, zodat er in deze stand van het geding geen inmenging is in het voorgehouden gezinsleven van de verzoekster en dus geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM geschiedt.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid, van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggende individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70).

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89). Zo er al sprake zou zijn van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, dan nog laat de verzoekster *in casu* na om (concrete) hinderpalen aan te voeren voor het leiden van dit gezinsleven elders. Immers, uit de omstandigheid dat de enige zoon van de verzoekster een erkend vluchteling is, kan niet *ipso facto* worden afgeleid dat deze de verzoekster niet zou kunnen volgen naar Polen.

Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekster sedert medio 2008 tot aan haar binnenkomst op 29 oktober 2016 in het Rijk niet in hetzelfde land heeft verbleven als haar enige zoon. Het is pas sinds haar binnenkomst in België dat zij haar gezinsleven met haar enige zoon, na een lange periode van elkaar gescheiden te hebben geleefd, weer heeft aangevat, en dit deels in illegaal, deels in precair verblijf.

Gelet op het voorgaande toont de verzoekster geen disproportionaliteit aan tussen haar persoonlijke belangen enerzijds, die in se erin bestaan om haar voorgehouden gezins- en privéleven verder te zetten in België hoewel zij niet voldoet aan enige verblijfsvoorwaarde gesteld in de Vreemdelingenwet, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

3.3.2.2.3. Aangezien artikel 7 van het Handvest rechten bevat die overeenstemmen met die welke worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en dus aan artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend als aan artikel 8, eerste lid, van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het EHRM (HvJ, 5 oktober 2010, C400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci), kan ook een schending van artikel 7 van het Handvest op het eerste gezicht niet worden aangenomen.

3.3.3. *In casu* blijkt dat de verzoekster op het eerste gezicht geen schending van artikel 16.1 van de Dublin III-verordening of van artikel 8 van het EVRM aannemelijk maakt. Bijgevolg lijkt de verzoekster geen verdedigbare grief aan te voeren in de zin van artikel 13 van het EVRM.

In de huidige stand van het geding worden de overige in het verzoekschrift ontwikkelde schendingen niet onderzocht, daar, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2°, van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima*

facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM, met name de artikelen 2, 3, 4, eerste lid, en 7 van het EVRM.

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. In haar verzoekschrift voert de verzoekster als moeilijk te herstellen ernstig nadeel het volgende aan:

“Conformément à l'article 39/82, §2 de la loi du 15 décembre 1980, une décision de l'Office des étrangers peut être suspendue en extrême urgence à la condition que l'exécution immédiate de l'acte risque de causer un préjudice grave difficilement réparable. Aux termes de cet article, « cette dernière condition est entre autre remplie si un moyen sérieux a été invoqué sur la base des droits fondamentaux de l'homme, en particulier des droits auxquels aucune dérogation n'est possible en vertu de l'article 15, alinéa 2, de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales. ».

En l'espèce, l'exécution de la décision attaquée entraîne la conséquence que la requérante sera éloignée de son fils unique, à l'égard duquel elle est dépendante tant pour des raisons financières qu'affectives et médicales, en violation de l'article 16 du Règlement Dublin, et que le maintien de relations familiales sera sérieusement compromis par l'exécution de la décision litigieuse en méconnaissance de l'article 8 de la CEDH.

En outre, en l'espèce, un moyen sérieux a été invoqué sur la base de l'article 8 CEDH. Dès lors, conformément à l'article 39/82 de la loi du 15 décembre 1980, la condition du préjudice grave et difficilement réparable est remplie en l'espèce.

Le préjudice grave et difficilement réparable est donc, in casu, évident. Aucune personne raisonnable ne pourrait le contester (voy. CE, 1er décembre 1992, n°41.247).”

3.4.2.2. In wezen wijst de verzoekster in haar uiteenzetting over het moeilijk te herstellen ernstig nadeel op haar gezinsleven met haar enige zoon, van wie zij beweert financieel, affectief en medisch afhankelijk te zijn, wat overeenstemt met de door haar in het enig middel aangevoerde schending van artikel 16.1 van de Dublin III-verordening en van artikel 8 van het EVRM.

Zoals hierboven reeds werd uiteengezet, kunnen deze schendingen op het eerste gezicht niet worden aangenomen.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is niet voldaan.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de derde van de drie cumulatieve voorwaarden die moeten worden vervuld opdat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid zou kunnen worden bevolen. Dit volstaat om de vordering te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. CUYKENS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. CUYKENS

D. DE BRUYN